

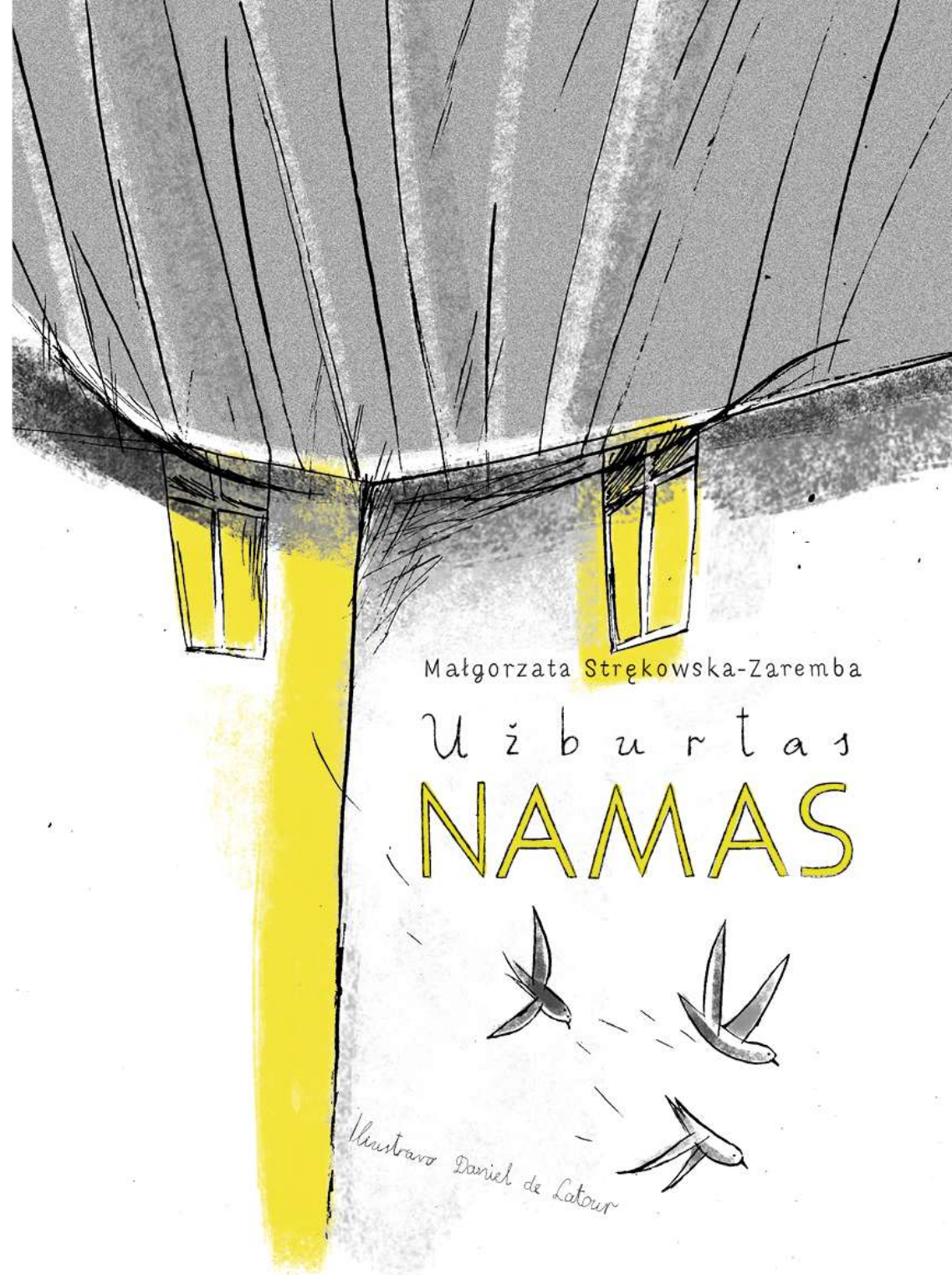
„Oho!“ – pirmas žodis, ištartas perskaičius „Užburtą namą“. Knyga įtraukia nuo pirmų puslapių: kas tai per namas, kodėl užburtas, ar vaikams pavyks jį atkerėti? Tik perskaitęs supranti, kad tai ne vien nuotykis, bet ir pasakojimas apie žmonių santykius, gyvenimus, kuriuos jie gyvena uždarę namų duris.

Tinklaraščio „Two makes six“ autorė Ieva

Noras kartu su pasakojimo herojais įspėti namo paslaptį neleidžia atsitraukti nuo knygos.

P. S. Maža užuomina skaitytojams: paslaptį įminsime greičiau, jei perprasite tai, kas slepiama tarp eilučių.

Knygos vertėja Irena Aleksaitė

Svetimas balsas Marysį užklupo netikėtai:

– Ką veiki krūmuose? Ar čia gyveni?

Manė, kad jos niekas nemato. Širdis suspurdėjo kaip išgąsdintas paukštis ir pašoko iki gerklės, kad joje pasislėptų. Mergaitė atsisuko. Iš viršaus į ją žiūrėjo nepažįstamas berniukas.

– Ne, negyvenu krūmuose, – skubiai užginčijo, nors su širdim gerklėje kalbėti buvo sunku.

Berniukas nusijuokė.

– Nebūk juokinga. Klausiau, ar gyveni šioje gatvėje, – pasakė ir praskleidė susivėlusias pavasarinių krūmų šakas. Nuo lapelių pasipylė skaidrūs rasos lašai. Bumpt! Bumpt! – tiško į žemę tarsi stiklo rutuliai, nuo kalno viršūnės krintantys ant kietų uolų.

– Čia Džiaugsmingoji gatvė, ar ne? Mačiau tave mokykloje.

Šį kartą mergaitės širdis sudrebėjo kaip šaltyje paliktas šunelis. O juk diena buvo šilta. „Matė mane mokykloje! Aptiko mano slėptuvę!“ – praskriejo sunerimusios Marysios širdies gilumoje ir atsakė klausimu:

– O tu? Čia gyveni?

Jei tas berniukas lanko tą pačią mokyklą, tai gali gyventi Džiaugsmingojoje. Arba kurioje nors iš artimiausių gatvių – Saulėtojoje, Giedrojoje, Linksmojoje. Marysia beveik nieko čia nepažinojo. Tiesą sakant, visi atvyko iš kitų miesto dalių ar gyvenviečių, nes rajonas tik kūrėsi ir kasdien išaugdavo koks nors naujas namas, į kurį įsikeldavo nauji žmonės.

Berniukas sukikeno.

– Ne, negyvenu krūmuose, – atsakė.

Marysia irgi būtų nusijuokusi, jei ne širdis gerklėje, o toji niekaip nenorėjo grįžti į savo vietą.

– Gyvenu štai ten, – berniukas mostelėjo už savęs, į tolėliau stovinčius daugiabučius.

– Toli. – Mergaitei palengvėjo. – O aš... Žinai, kur senas rajonas prie upės? Kol kas nuomojamės pas tetą du kambarius. Kol mūsų namas bus baigtas.

– Toli, – paskui Marysiją pakartojo berniukas.

– Išgąsdinai mane. Galėjai... – Norėjo pasakyti: „Galėjai taip tyliai nesėlinti“, bet jis aplenkė:

– Pasibelsti? – paklausė su šypsena akyse. – Aiškus dalykas. Aš Danielis. Atsikraustėme čia prieš kokią savaitę. Gera ta tavo slėptuvė krūmuose. Ką žaidi?

Marysios širdis nusirito į kulnus.

„Ar galima gyventi su širdimi kulnuose?“ – atėjo į galvą mintis ir nuskambėjo garsiai.

Danielis prunkstelėjo.

– Tyliau! – Marysia timptelėjo jį už bluzono rankovės. – Kalbėk pašnibždom. Prašau...

– Kodėl pašnibždom? Ką nors seki? – Berniukas pritūpė šalia jos ir atsargiai praskleidė krūmus į Džiaugsmingosios pusę. – Seki! – patvirtino savo prielaidą. – Neblogai!

– Seku... – kiek paabejojusi prisipažino Marysia.

– Ką? Gal ir aš galiu? Žinai, moku kopti siena, treniruojusi alpinistų klube. Senosios mokyklos draugeliai mane vadino Voru. Arba Spaidერიu... Ko juokiesi?

Marysia visai nesijuokė, tik jos akys suspindo juoku.

– Juk Spaidерis tas pats Voras, tik angliškai.

– Žinau, kad angliškai! Nesu kvėša! – burbtelėjo, bet nebuvo išsižeidęs. Nuobodžiavo, tad būtų mielai prisijungęs prie Marysios žaidimo. – Ką seki? Pasakyk. Padėsiu tau.

Ji numojo ranka.

– Nesvarbu. Šiaip sėdžiu ir žiūriu.

Nepatikėjo.

– Jei man nepasakysi, netrukus visi žinos tavo paslaptį! – pagrasino ir garsiai šūktelėjo: – O aš žinau, kas krūmuose įsitaisė slėptuvę!

Kažkoks praeivis ėmė dairytis.

– Nutilk! – supyko Marysia.

Nenorėjo jokių pagalbininkų. Jokių Vorų, Spaidėrių ar netgi Spaidermenų. Bet dar labiau nenorėjo, kad pasaulis sužinotų jos paslaptį, todėl galiausiai atsakė į Danielio klausimą.

– Seku namą.

Vadi

